

gør vi alle sammen, så stop dog den demagogiske snak.

Vi er uenige i perspektiverne af den militære besættelse af Irak, og vi er uenige om Afghanistan, men hvis der er andre aktioner, vi er enige i, går vi med til det. Det afgørende er, at et FN-mandat er en nødvendighed, men ikke nogen tilstrækkelig forudsætning. Vi skal stadig tage selvstændig stilling i dette Folketing, og det burde hr. Troels Lund Poulsen også gøre.

Formanden:

Tak til hr. Holger K. Nielsen. Så er det hr. Frank Aaen som ordfører.

Frank Aaen (EL):

Krigens forløb og konsekvenser er ganske velkendte. Krigen startede i strid med folkeretten på grundlag af en løgn, og krigen har først og fremmest drejet sig om at sikre USA's multinationale selskaber kontrol over olien og andre af Iraks rigdomme.

Det er en krig, der føres med napalm, fosforbomber, klyngebomber og alskens andet skrækkeligt krigsmateriel i strid med krigens love; det er en krig, der har været forbundet med, at man har taget fanger, tortureret dem og mishandlet dem på anden vis; det er en krig, der har medført titusindvis af døde civile irakere og tusindvis af døde soldater; det er en krig, der har ført til en humanitær katastrofe i Irak, og har ført til et land, som er i opløsning og er langt, langt på vej ind i en borgerkrig, der vil vare længe, også efter at besættelsessoldaterne har trukket sig ud er der stor risiko for; det er en krig, der har ført til, at fundamentalistiske religiøse kræfter har fået en magt i Irak, som de aldrig har haft før; det er en krig, der har ført til, at Al-Qaeda har fået en base i Irak, som de ikke havde før, og med hele sit forløb og alle sine konsekvenser er det derfor en krig, der har ført til en meget udbredt og stærk folkelig modstand mod besættelsessstyrken.

På trods af at alt dette er ganske enkelt at gøre op, vil regeringen og flertallet i Folketinget med Dansk Folkeparti i spidsen fortsætte krigen og fortsætte med at trække i hælene på USA's George Bush med det helt klare resultat, at der vil gå endnu flere liv tabt – irakere mister livet, amerikanske soldater dør, engelske soldater dør, og der er stor fare for, at der også kommer flere danske tab. Krigen har også ført til den situation, at der er en fortsat stigende fare for, at Danmark vil blive ramt af en terroraktion – alt dette

på grund af en krig, der i bund og grund er forkert og udsigtsløs.

Det mest forstemmende er i virkeligheden, at regeringen og flertallet i Folketinget tilsyneladende ikke gør sig en eneste selvstændig tanke om, hvordan vi kan komme ud af det morads – til gavn for os selv, til gavn for irakerne og i virkeligheden også til gavn for den internationale kamp mod terror. Vi synes selvfølgelig også, at terrorisme skal bekæmpes, men det gøres ikke på den måde, vi ser i øjeblikket. Den har den stik modsatte virkning.

Danmark kunne faktisk gøre en forskel, og det ville være vigtigt, for vi hører jo tit spørgsmålet: Kan et lille land som Danmark gøre nogen forskel på den internationale scene? Ja, lige præcis! Netop fordi vi er et af de meget få lande, der har fulgt George Bush hele vejen, er det lige præcis også os, der har chancen for at gøre en forskel og sende et signal ud i den internationale verden – et signal, der vil blive hørt langt ind i USA – ved at træffe en anden beslutning end den, der er lagt op til i dag, og sige: Nu erkender vi, at vi ikke kan fortsætte ad denne vej. Nu må besættelsen høre op, nu må vi i stedet trække vore styrker ud og have sat gang i en freds- og forsoningsproces i Irak, der omfatter alle de forskellige grupperinger i Irak, som ønsker at være med til fred og forsoning, og have sat gang i en civil genopbygning, hvor vi kan bruge vores midler langt bedre end til en fortsat krig.

Kl. 10.55

Der er ingen tvivl om, at kom der en sådan melding fra Danmark, ville den blive hørt i Irak, den ville blive hørt i USA og i England, og den ville give startskuddet til en helt anden og meget mere fremadrettet og visionær debat om, hvordan vi kan sikre et Irak i fred og med en fornuftig økonomisk og social udvikling. Men den mulighed forpasser vi, når et flertal desværre stemmer for beslutningsforslaget her i dag og i virkeligheden gør det uden andre overvejelser end at fortsætte det, der indtil videre har vist sig at være en stor katastrofe.

Statsministeren er i salen under denne debat – statsministeren, som om nogen har det største ansvar for, at vi kom med i denne krig, som også hele regeringen og folketingsflertallet har ansvar for; statsministeren, der er George Bushs gode ven, og for hvem dette venskab åbenbart er vigtigere, end det er at sørge for fred og en ordentlig udvikling i Irak.

Jeg synes i virkeligheden, at inden vi går til afstemning om dette forslag, skylder statsmini-